

La 1 septembrie 1956 este numit învățător titular la școala Elementară din Vorniceni. Între anii 1956-1958 își satisface serviciul militar după care revine la școala vorniceneană îndeplinind funcția de profesor suplinitor de Matematică, fiind în același timp și director al Căminului cultural.

În perioada 1961 - 1966 este student al Facultății de Istorie de la Universitatea „Al. I. Cuza” din Iași. După terminarea facultății în 1966 până în anul 1973 lucrează la Comitetul Județean de Partid al Județului Iași, răspunzând de probleme de învățământ. Între anii 1973-1979 este director adjunct la școala nr. 23 din Iași, contribuind în mare măsură la îmbunătățirea calității muncii în școală, având o mare voință de a se afirma, de a crea și de a schimba tot ce era vechi în școală. Munca neobosită nu i-a permis să se gândească și la odihnă sau la boala de care suferea în tinerețe.

Se stinge brusc din viață la vârsta de 43 de ani lăsând moștenire un exemplu de muncă, de modestie dar și de cutezanță.

EPURE TEODOR, promoția 1956

GRIGORAȘ GHEORGHE

- autobiografie -

M-am născut la 16 aprilie 1938, în satul Gherghel din comuna Șendriceni, ca fiu al lui Dumitru și al Ruxandei Grigoraș, într-o familie de țărani săraci, analfabeți.

Am avut o copilărie nefericită (nu mi-am cunoscut nici un bunic), întrucât la vârsta de numai trei ani, în vara anului 1941, imediat după intrarea României în cel de-al Doilea Război Mondial, am rămas orfan (tata fiind dat dispărut la Odesa), iar mama (care rămăsese la rândul ei orfană, cu încă alți cinci frați și surori, în 1917, prin decesul bunicului matern în luptele de la Mărășești și a bunicii în luna decembrie a aceluiași an) nu s-a recăsătorit niciodată, deși a trăit, împreună cu tatăl meu doar șapte ani.

Mai am un singur frate, Grigoraș Dumitru (Mitică) care s-a născut la patru luni după dispariția tatei.

În august 1961, m-am căsătorit cu învățătoarea Maria Avasilichioaie, din comuna Broscăuți, cu care am avut o singură fiică, Lăcrămioara – Crăița, ajunsă astăzi medic primar de boli interne și specialist în cardiologie la Spitalul Județean de Urgențe „Mavromati” din Municipiul Botoșani.

Fiind născut și crescut într-o familie de țărani săraci, în casa cărora n-a existat lumină electrică, aparat de radio sau TV, ziare sau reviste, ba chiar

nici o carte, după ce am „*luat legătura cu școala*”, toată viața m-am ambiționat să mă pregătesc continuu, să-mi procur cărți (în limita posibilităților materiale), să studiez individual permanent și să mă autodepășesc.

Muncind foarte mult (în vacanțele școlare o ajutam pe mama la treburile casnice și la câmp, la prășit, secerat, cărând cu spatele lemne usacte din pădure, sau mergeam la lucru „cu ziua”, inclusiv la cositul păioaselor, al fânului, încă de la vârsta de 12-14 ani) am reușit să realizez multe lucruri frumoase în îndelungata mea viață, numai prin forțe proprii.

Trăindu-mi copilăria și adolescența în condițiile arătate mai sus, am jurat ca urmașii mei să nu mai ducă lipsă de cărți sau alte mijloace de informare (existente într-o perioadă sau alta), fapt pentru care m-am ținut de cuvânt, iar astăzi, la cei 81 de ani de viață, mă mândresc cu faptul că și unica mea nepoată Ioana-Mălina (născută în 20 august 1989) este și ea tot medic rezident cardiolog, doctorand, asistent universitar, iar la 9.01.2019 m-a făcut cel mai fericit străbunic, născându-l pe strănepotul meu Răzvan-George Zota care sper să facă cinste, în viitor, frumoasei mele familii. Iată de ce pot spune că astăzi sunt un om realizat, mulțumit și pe deplin fericit.

Primele patru clase primare le-am urmat la școala din satul Cobâla din comuna natală, după care am urmat cursurile Școlii Pedagogice de băieți din Șendriceni. Întrucât am avut în permanență bursa de școlarizare, dar și bursa de merit, aproape toată perioada școlară am stat la internatul școlii pe care am absolvit-o în anul 1956, obținând diploma de învățător, pentru ca în final – prin cursuri de 6 ani, la fără frecvență, la Universitatea Alexandru Ioan Cuza din Iași, Facultatea de Istorie-Filosofie – să obțin licența în Filosofie, în anul 1972.

Studiile pe care le-am făcut la Școala Pedagogică, la Facultate, dar și cele individuale-permanente, de mai târziu, mi-au ajutat mult în viață și m-au făcut să ajung și eu la concluzia filozofului englez Fr. Bacon că „*știința este putere*”.

În primii ani de activitate am lucrat ca învățător (timp în care am făcut și cursuri de alfabetizare și cu mama) și ca director de Cămin cultural, în satul Cobâla, iar între timp (între 8 noiembrie 1957 și 13 octombrie 1959) mi-am satisfăcut stagiul militar la o mare unitate de transmisiuni din București, obținând calificarea de radiotelegrafist de clasă.

De aproape 60 de ani, mi-am legat destinul de cel al orașului Dorohoi, pe care l-am servit cu credință, cinste și devotement și pe care nu l-am părăsit niciodată, deși am fost solicitat - de multe ori - să lucrez în diverse funcții în orașe mai mari precum Rădăuți, Bucovina, Fălticeni, Suceava, Botoșani și chiar București (la Agerpres).

După anii 1960, viața mea s-a derulat în felul următor:

- 20 februarie 1960 - 31 august 1964, secretar cu problem de școli și pionieri la Comitetul Raional U.T.M. Dorohoi;

- 1 septembrie 1964 - 7 septembrie 1966 lucrător cu munca politică (activist) la Comitetul Raional și apoi la Comitetul Orășenesc Dorohoi al P.M.R.;
- 8 septembrie 1966 - 20 decembrie 1966 director adjunct (școala nu avea director) la Școala generală nr. 1 din Dorohoi (fac precizarea că toată viața am fost adjunctul cuiva, locțiitor sau vicepreședinte, cu excepția cazurilor în care – după 1989 - am organizat, inițiat sau înființat asociații și fundații apolitice, nonguvernamentale și nonprofit unde am fost ales președinte sau director general);
- 21 decembrie 1966 - 31 octombrie 1968 lucrător cu munca politică la Comitetul raional al P.C.R. Dorohoi și apoi la Comitetul Județean al P.C.R. Botoșani (perioada martie-octombrie) la secțiile de propagandă;
- noiembrie 1968 - decembrie 1972 director adjunct la fostul Liceu nr. 2 din Dorohoi (actualul Liceu „Regina Maria”) timp în care am început modernizarea sălilor de clasă, a laboratoarelor școlare, precum și amenajarea, inclusiv asfaltarea, terenurilor de sport din cadrul liceului;
- ianuarie 1973 - august 1975, director al Casei Orășenești de Cultură din Dorohoi (de fapt, funcția onorifică, principală, era cea de locțiitor de secretar al Comitetului Orășenesc de partid), perioadă în care am inițiat și organizat, printre altele, la 1 martie 1975, Festivalul Concurs de Muzică Ușoară Românească „Mărțișor Dorohoiian” - ajuns în acest an la cea de-a XXXVI-a ediție, Prima întâlnire cu Fiii Dorohoiului în luna mai 1975, precum și Galeria de Arte plastice „Minerva” de pe lângă Casa de Cultură a orașului;
- Profesor de Științe sociale și director adjunct la Liceul de Matematică-Fizică (astăzi Colegiul Național „Grigore Ghica”), în perioada septembrie 1976 - decembrie 1976 – timp în care eram în continuare locțiitor de secretar al Comitetului orășenesc de partid și vicepreședinte al Sfatului popular al orașului Dorohoi, funcții onorifice care-mi ocupau cea mai mare parte a timpului – funcția plătită era cea de director adjunct al liceului;
- decembrie 1976 - 15 martie 1987 – am devenit automat activist de partid, din nou – fiind plătit de Comitetul Județean Botoșani al P.C.R. În toată această perioadă am fost în continuare secretar adjunct cu probleme ale muncii de propagandă la Comitetul Orășenesc de partid Dorohoi, vicepreședinte cu problemele muncii din învățământ, cultură, sănătate, sport și turism la Sfatul Popular al orașului Dorohoi.

În toată această perioadă am deținut și funcția onorifică de Președinte al Comitetului Orășenesc pentru cultură fizică și sport și, pentru o anumită perioadă, pe cea de Președinte al Comitetului orășenesc pentru cultură și artă. În această perioadă, în calitate de deputat în Sfatul Popular al orașului și de membru în Biroul Executiv, m-am ocupat efectiv – prin inițiere și organizare -

a parcului din Str. Poștei, a bazei Sportive de la Stadionul „1 Mai” (al doilea teren de fotbal, pistă de karting, terenul de tenis de câmp și pista de popice, noua tribună, clădirea pentru vestiarele jucătorilor și împrejmuirea terenului principal cu un zid înalt din cărămidă – prin muncă patriotică), la intrarea din strada 1 decembrie.

Deși am avut numeroase funcții politice la nivelul orașului Dorohoi, toată viața m-am luptat ca să lucrez în învățământ. Precizez că niciodată nu am solicitat eu să fiu încadrat pe asemenea funcții. Fiind o fire democrat-liberală, am avut dese conflicte, în principal ideologice, cu „superiorii” mei, fapt pentru care, revenirea mea la „catedră” (la cel puțin 4-5 ani) survenea după o sancțiune pe linie de partid.

Este adevărat că după o perioadă de „educare”, eram din nou „promovat” (a se citi – obligat) să ocup o nouă funcție politică întrucât era de notorietate că regimul comunist aprecia orice refuz ca pe un afront din partea unui „dușman al poporului”, după principiul păgubos: „Cine nu e cu noi, e împotriva noastră”.

Desele mele „promovări” într-o altă funcție se datorau exclusiv muncii mele cinstite, pe care o desfășuram numai în folosul semenilor mei, fapt pentru care astăzi nimeni nu-mi poate reproșa ceva la adresa muncii (activității) mele în Dorohoi sau Botoșani, oriunde am lucrat.

Din fericire pentru mine, am reușit să mă stabilesc definitiv la catedra de Științe socio-umane (Logică, Psihologie, Sociologie, Economie politică și Filozofie de la actualul Colegiu Național „Grigore Ghica” abia la 15 martie 1987, de unde am ieșit la pensie în vara anului 2000, după mai bine de 44 de ani de muncă, la împlinirea vârstei de 62 de ani.

Fiind un om activ, mereu preocupat de destinul orașului meu și al concetățenilor mei, din anul 1996 am revenit în politică (fără însă a mai părăsi catedra de Filosofie de la Liceul Grigore Ghica) fiind ales, timp de trei legislaturi consecutive (1996-2008) în calitate de consilier în Consiliul Județean Botoșani, și în același timp și consilier în Consiliul Local Dorohoi, mai întâi ca independent (1996-2000), apoi din partea APR (2000-2004) și apoi din partea PNL (2004-2008) – după ce partidul Alianța pentru România s-a unit cu Partidul Național Liberal.

Întrucât am fost preocupat în permanență mai mult de problemele municipiului Dorohoi și a locuitorilor săi, în legislatura 1996-2000, am renunțat la funcția de consilier județean în favoarea funcției de consilier al municipiului Dorohoi, unde am deținut funcția de Președinte al Comisiei pentru învățământ, cultură, sănătate, activități sportive și de agrement și culte religioase.

În funcțiile de consilier (local sau județean) am inițiat numeroase proiecte de hotărâri pentru acordarea Diplomei de Cetățean de Onoare al Municipiului Dorohoi unor personalități importante care, după ce au fost

adoptate, au contribuit la buna gospodărire și dezvoltare a Dorohoiului și a județului Botoșani, la creșterea bunăstării locuitorilor acestor meleaguri.

După o muncă intensă de câțiva ani, am reușit să determin oficialitățile locale și cele județene pentru a susține reluarea edițiilor Festivalului de Muzică Ușoară „Mărișor Dorohoiian” (care se sistase câțiva ani: 1990, 1992-1994 și 2002-2006).

În calitate de consilier județean, la inițiativa și insistența mea, organele județene și centrale au aprobat modelul de Stema actuală a județului Botoșani. Stema județului nostru cuprinde acum semnele heraldice tradiționale ale fostelor județe Botoșani și Dorohoi (coasa și respectiv racul), precum și două noi semne heraldice: Iuceferii din centrul stemei simbolizând gențiile culturii și științei românești născute pe aceste meleaguri (Eminescu, Enescu, Iorga, Luchian ș.a.), precum și o bandă zimțată neagră, în partea de sus a stemei, reprezentând regretul nostru de a fi pierdut, după 1940, datorită politicii expansioniste a fostei URSS, Ținutul Herța, străvechi pământ românesc, ce a aparținut fostului județ Dorohoi, ca plasă a acestuia.

După anul 1990 am inițiat și organizat mai multe asociații și fundații nonguvernamentale, apolitice și nonprofit, în fruntea cărora am fost ales, iar cu ajutorul și prin intermediul acestora am organizat mai multe acțiuni de interes național și chiar internațional. Astfel, prin Asociația de Prietenie Dorohoi-herța, în august 1996, am organizat în Dorohoi, prima întâlnire cu Fiii Herței, la care au participat peste 100 de persoane din raionul Herța, regiunea Cernăuți, din Republica Ucraina.

Prin Fundația *Altruistii Dorohoiului* (ALTDOR) am reușit să sensibilizez organele județene și cele centrale (inclusiv Ministerul Educației Naționale), pentru ca începând cu anul școlar 1998-1999, să se reinființeze, în comuna Pomăria din județul Botoșani, Liceul teoretic „Anastasie Bașota”.

De asemenea, prin *Asociația Personalului Didactic din fostul județ Dorohoi* (APERD-DOR), am organizat mai multe acțiuni pentru cinstirea studenților școlii, printre care amintesc doar adunările festive pentru omagierea profesoarei de Limba română Maria Zait, de la Liceul „Grigore Ghica”, a profesorului de Limba franceză Simion Saca (la împlinirea vârstei de 90 de ani de viață), sau a profesorului de Istorie Gheorghe Romândașu – patriarhul învățământului dorohoiian și botoșănean – mai întâi la împlinirea vârstei de 90 de ani (în 1996), apoi la 95 de ani, precum și în anul 2006, la centenarul acestuia.

Ca activitate publicistică, menționez faptul că în decursul vieții mele – în perioada 1960-2018 am publicat numeroase articole în presa de specialitate, în zărele locale, în Gazeta de Stradă „Opinia Dorohoiului”, în revistele școlilor în care am lucrat, sau în revista „Caleidoscop Dorohoiian”, pe care am înființat-o în anul 1997 și căruiua i-am fost director.

Am scris, în colaborare cu alți colegi, următoarele cărți:

- „Școala Normală de la Șendriceni. Evocări (1919-1957)”, apărută la Editura Litera, București, 1978, coordonator și colaborator cu Gheorghe Amarandei și Mihai Munteanu.
- „Dorohoi – mic îndreptar turistic”, Editura Sport-Turism, București, 1982, împreună cu profesorul meu de geografie, Octav Guțic.
- „Mai tare ca veacul – Gheorghe Romândașu 1906-2006”, Editura Tipo-And, Dorohoi, 2006, împreună cu profesorul Vasile Adăscăliței.
- „Trecut-au anii... Centenarul profesorului Gheorghe Romândașu”, Editura TipoAnd, Dorohoi, 2006, împreună cu Vasile D. Coțofrei.
- „Dorohoi 600. File de monografie”, Editura TipoAnd, Dorohoi, 2007, împreună cu profesorii Vasile D. Coțofrei și Ilarion Mandachi.

În toată perioada în care am lucrat ca activist al fostului UTM sau PCR m-am ocupat numai de probleme legate de învățământ, cultură, sănătate și sport, fapt pentru care am organizat și sprijinit toate acțiunile legale care se refereau la asemenea activități.

Tocmai pentru a confirma cele scrise în paragraful anterior, rog să fie consultată și anexa alăturată, intitulată „Câteva autografe primite pe cărți și pliante de către profesorul Gheorghe Grigoraș în perioada 1973-2019”.

În finalul acestei autobiografii voi reproduce câteva fragmente din două cărți, care se referă la persoana mea.

Iată ce scria, regretatul prof. univ. dr. și critic de artă, domnul Gheorghe Macarie în prefața cărții „Dorohoi 600 - file de monografie”:
 „...monografia unui oraș impune celor care o realizează competență specializată nu numai în istorie și geografie, ci și cunoașterea tuturor disciplinelor adiacente – necesare alcătuirii lucrării, sintetizând, profilul atât de complex al unui oraș – oameni și fapte în devenire istorică...”

Este ceea ce au reușit să facă cei trei autori ai monografiei Dorohoi 600 – trecând cu succes proba de rezistență a exigențelor amintite. Profesorii Gheorghe Grigoraș, Vasile D. Coțofrei, Ilarion Mandachi sunt la capătul unor vieți exemplare de profesori care au înscris nu o dată performanțe, unanim recunoscute în activitatea de catedră; dincolo de aceasta ei s-au constituit, în Dorohoiul rodnicilor lor neodihne în folos obștesc, prin funcțiile de conducere deținute, prin inițiativele lor fericit finalizate ca originali și eficienți catalizatori ai fenomenului cultural, implicați în numeroase acțiuni social-practice, menite a duce orașul, devenit prin aceasta al lor – înainte... ”²⁸⁰

„Gheorghe Grigoraș a fost profesor și director în învățământul gimnazial și liceal al orașului, girând funcții de conducere în problemele de cultură ale orașului. Cîitor al galeriei locale de artă „Minerva”, el a fost și

²⁸⁰ Vasile D. Coțofrei, Gheorghe D. Grigoraș, Ilarion C. Mandachi, „Dorohoi 600 – File de Monografie”, Editura Tipo-And, Dorohoi, 2007, p.9

este președinte al Asociației personalului didactic (APERD-DOR), al Altruștii Dorohoiului (ALTDOR), consilier județean și, în prezent, autor titular sau în colaborare a numeroase cărți – majoritatea consacrate Dorohoiului; ne aflăm în fața unui bogat palmares, dar și a unui neseccat și direct izvor documentar al acestei monografii. Neuitată a rămas, la peste trei decenii de la organizare, manifestarea de anvergură, coordonată de el, întâlnirea cu fiii Dorohoiului, în 1975, în care, dincolo de entuziasmul general al contactului dintre generații (majoritatea absolvenți ai Liceului „Grigore Ghica”) se întrețesau, îndărătul acestui prim plan, proiecte și stabileau utile relații menite a acceda Dorohoiului un nou statut și o nouă configurație social-economică”²⁸¹.

Iar profesorul Haralambie Holie, din Iași (de loc din Vlăsinești! Botoșaniilor), în cartea „Școala a fost destinul meu”, apărută la Editura PIM din Iași în anul 2010 scria următoarele:

„O frumoasă tradiție a vieții culturale din Dorohoi s-a impus în ultimele decenii, prin încercarea, în mod faustian, a se opri timpul în loc, măcar pentru o clipă, în fața portretelor unor personalități care au lăsat urme luminoase în istoria orașului. Drumul a fost deschis de o echipă de entuziaști condusă de neobositul profesor și om politic Gheorghe Grigoras, cel care a fost animatorul vieții culturale dorohoiene vreme de aproape patruzeci de ani, cu studiul monografic «Școala Normală de la Șendriceni-Evocări 1919-1957», București, Editura Litera, 1978”²⁸².

„Dacă ar fi să definim personalitatea profesorului de filozofie, Gheorghe Grigoras, (printr-o sintagmă, cel mai bine i s-ar potrivei «spiritus rector») al mișcării spirituale dorohoiene, vreme de 40 de ani. Angajat de rând în structurile politice și de conducere, se formează și se informează, și devine un coordonator luminat al vieții culturale din orașul Dorohoi, chiar sub carapacea ideologiei comuniste, într-o vreme când, alții, în posturi similare, nu știau să facă altceva decât învățământ ideologic. Este un model, altăuri de profesoara Silvia Holie, de cum un om știe să treacă prin filtrul rațional tot ce este trecut și subiectiv.

Cooptat în organele de cultură, organizează primul Festival de muzică ușoară la Dorohoi, în 1975, «Mărișor Dorohoiian»; editează studii monografice (vezi – Argument), îl găsim în școli, profesor și director adjunct, de pe poziția structurilor administrative locale, coordonează cultura și învățământul. După 1989, apetența politică nu-l părăsește și este ales consilier local și județean. De pe această poziție organizează aniversările profesorilor

²⁸¹ Op. cit., p. 10.

²⁸² Haralambie Holie, „Școala a fost destinul meu”, Editura Pim, Iași, 2010, p. 8.

Gh. Romândașu și Simion Saca. Conduce organizații obștești: «Asociația de Prietenie Dorohoi-Herța», «Altruștii Dorohoiului» etc.

Opera fundamentală rămâne marea monografie a orașului Dorohoi, «Dorohoi 600», împreună cu Vasile Coțofrei și Ilarion Mandache, cea mai frumoasă podoabă a orașului, așa cum, păstrând proporțiile, s-a spus despre «Viața lui Mihai Eminescu», de G. Călinescu, că este cel mai frumos monument închinat poetului. Prin tot ce a făcut entuziastul profesor de Filozofie și om politic, Gheorghe Grigoraș, își are un loc aparte în Pantheonul culturii dorohoiene, fără de care nu se poate scrie istoria orașului. Superioara sa cultură filosofică și socială i-a permis să observe și să abordeze fenomene pe lângă care, alții au trecut fără să conștientizeze semnificația lor.

Împodobit cu o coamă leonină, jovial ca întotdeauna, pășește cu demnitate pe străzile orașului pe care l-a înnobilat cu opera sa²⁸³.

Dorohoi, iulie 2019.

CÂTEVA AUTOGRAFE PRIMITE, PE CĂRȚI ȘI PLIANTE, DE CĂTRE PROF. GH.GRIGORAȘ ÎN PERIOADA 1973 – 2019

➤ „Profesorului Gh. Grigoraș, cu stimă și prețuire, din partea unui normalist – Șendriceni, București, 7.I.'73, Ilie Saftiuc”. (Iulian Cârțână, Ilie Saftiuc, Dunărea în istoria poporului român, Editura Științifică, București, 1972)

➤ „Tov. Grigoraș cu toată stima și respectul pentru omul de cultură și iubitor al locurilor natale. Dan Condurache, Dorohoi 75”

➤ „Toată stima și admirația pentru tovarășul Grigoraș, om cu suflet ales, organizator și conducător al treburilor orașului Dorohoi cum mai rar au fost pe aici și aevea. La o revedere cât mai apropiată. Dinu Cocea”.

➤ „Pt. tov. Gheorghe Grigoraș, întreaga simpatie și admirația unui străin de Dorohoi – geografic vorbind – dar aproape de oraș, și de Domnia sa, ca un prieten. Horia Pătrașcu”.

➤ „Ca fiu al plaiurilor dorohoiene, sunt în deplină admirație și stimă, față de tov. Grigoraș, un neobosit «gospodar» al sufletelor concetățenilor locurilor mele natale. Toată simpatia și dragostea, pentru prietenul Grigoraș!!! Gheorghe Hazgan, Dorohoi, 26 mai 1975”. (Programul Zilelor Culturii „Dorohoi – tradiția și contemporaneitate” ediția a II-a, 15-25 mai 1975)

➤ „D-lui prof. Grigoraș, cu veche stimă și deosebită considerație, Gh. Macarie, Dorohoi, 21 – V – 1975” (D. Furtună, „Izvodiri din bătrâni: basme, legende, snoave, cântece bătrânești și plugușoare din Moldova”, ediție îngrijită și prefăcută de Gh. Macarie, Editura Minerva, București, 1976).

²⁸³ Idem, p. 116-117.

➤ „Lui Gh. Grigoraș o amintire de la Dinu Săraru, 76, Botoșani”. (Dinu Săraru, „Clipa. Roman”, Editura Eminescu, București, 1976).

➤ „Tov. Grigoraș, O scurtă degustare din această carte, înaintea „ospățului” ce va urma din „Ambrozie și nectar” ce va apare. Dr. A.D. Tudosie, 25.05.1978, Huși (Prof. ing. Avram O. Tudosie – dr. în viticultură și vinificație, ing. Constantin Neamțu, „Podgorii și vinuri din județul Vaslui – altădată și acum”, Casa Agronomului, 1974).

➤ „Prof. Gh. Grigoraș, în amintirea frumoaselor «zile ale fiilor Dorohoiului» și pentru distinsa căldură sufletească ce mi-a dăruit-o, Șt. Airinei, 31 iulie, 1979”. (Ștefan Airinei, „Teritoriul României și tectonica plăcilor”, Editura Științifică și Enciclopedică, București, 1979).

➤ „Neamului și prietenului meu, Grigoraș, profesor distins, intelectual de vocație, om de suflet și de înaltă conștiință. Dragostea lui Al. Ivan Ghilia, Dorohoi, 1978”. (Alec Ivan Ghilia, Dragostea câinelui de pază, Cartea Românească, 1978)

➤ „Cu dragoste! Dinu Cocea”

➤ „Multă fericire și sănătate, Mihai Mereuță”;

➤ „Cu deosebită stimă, Draga Olteanu Matei, Dorohoi, 19 mai, 1981”.

(Autografe...pe ecran, Dinu Cocea, Micro-profil, Filmele regizorului, Catalog editat de: Comitetul Județean de Cultură și Educație Socialistă Botoșani și Întreprinderea Cinematografică a Județului Botoșani).

➤ „Tovarășului Gheorghe Grigoraș cu considerație din partea cpt. ing. cosmonaut Prunariu Dumitru, 21-11-1982”. (Dumitru Prunariu, Alexandru Stark, „La cinci minute după cosmos – Gânduri paralele”, Editura Militară, București, 1982).

➤ „Lui Gheorghe Grigoraș dragoste și recunoștință pentru a fi păstrat până azi această carte, Corneliu Leu”. (Corneliu Leu, „Romanul unei zile mari”, ediția a II-a, revăzută și adăugită, Editura Albatros, București, 1984).

➤ „Lui Grigoraș Gheorghe, amintire de la întâlnirea din Dorohoi, 2 octombrie 1984, D. Corbea”. „Omagii, pentru omul de bine și de suflet care este, tovarășul Gheorghe Grigoraș, grațitudinea redactorului de zi al editurii, 2 oct.1984”; „Tovarășului Gheorghe Grigoraș fără a cărui dorință de mai frumos, viața spirituală a Dorohoiului ar fi mai săracă, George Macovescu, 2 octombrie 1984, Dorohoi”. (Dumitru Corbea, „Sufletul Cuvintelor: versuri”, cu o prefață de George Macovescu și un cuvânt al editorului, Editura Cartea Românească, 1984).

➤ „Prietenului Gheorghe Grigoraș, pentru tot ce-i datorează cultura județului nostru, un salut sincer și o mulțumire din inimă, Lucian Valea, 26-IV-1985”. (Lucian Valea, „Autoportret în timp”, Editura Junimea, Iași, 1983).

➤ „Inimosului om de cultură Grigoraș Gheorghe pe care-l știu de ani de zile în miezul vieții culturale, cele mai bune urări de prosperitate și succes.

Lucia Olaru Nenati". (Lucia Olaru Nenati, „Cochilii cântătoare”, poeme, 1982, Editura Eminescu, București).

➤ „Domnului profesor Gheorghe Grigoraș, aceste reflecții ocazionale pe marginea unei teme de dureroasă actualitate, cu cele mai bune urări din partea autorului. Al. Zub, iunie, 1996”. (Al. Zub, „Impasul Reîntregirii”, Editura Timpul, Iași, 1995).

➤ „În drum spre iași, pe care l-am scris cu literă mică, din cauza Dorohoiului, urez prietenului meu, fostul meu student, deci tânăr, să nu uite numărul meu de telefon 40675, care mai este al meu. Radu Negru”. „Cu dragostea cerului de suflet pentru Grigoraș Gheorghe, cu sentimentul eredității. Corneliu Sturzu – 13 sept. 1986”. (Catalogul Expoziției Taberei Naționale de Artă a Sticlei și a Porțelanului, ediția a II-a, 1986, deschisă la Muzeul Dorohoi, datat de Comitetul de Cultură și Educație Socialistă a Județului Botoșani, Uniunea Artiștilor Plastici și Întreprinderea de Sticlărie și Porțelan).

➤ „D-lui Gheorghe Grigoraș, omagiu, Dumistrăcel”. (Stelian Dumistrăcel, „Lupta în jurul literei â și Demnitatea Academiei Române”, Iași, 1993).

➤ „Cu bucuria de a îngenunchia prima metaforă a acestei cărți, dragului profesor Grigoraș, ruda mea întru spirit și sânge. Cu dragoste, Alecu Ivan Ghilia, 21 iunie 1995”. (Alecu Ivan Ghilia, Piramida, roman cu o prefață de Romul Munteanu, vol. I, Unde ești, Adame?, Editura Eminescu, 1995).

➤ „Cu bucurie de-al fi cunoscut pe cel ce luptă cu râvnă pentru cultura dorohoiană, d-l Gheorghe Grigoraș, din partea lui Gellu Dorian 25 oct. 1986, Dorohoi”. (Gellu Dorian, „În căutarea poemului pierdut”, Editura AXA Botoșani, 1996).

➤ „Domnului profesor Gheorghe Grigoraș, personalitate complexă, om vertical, animatorul numărul unu al acestui Nord Enescian, această carte, (care de fapt îi aparține) pe care eu o iscălesc cu toată căldura. Al. Lungu, 10 mai 1997”. (Alexandru Lungu, „Moarte mărunță, roman, Editura Viitorul Românesc, București, 1997).

➤ „Cu toată stima și considerația, din partea autorului, d-lui prof. Gh. Grigoraș, demn urmaș al dascălilor dorohoieni de altădată, cuprinși în această modestă monografie. Șt. Ciubotaru, Sulița, 4-I-1998”. (Ștefan Ciubotaru, „Din trecutul școlii botoșănene. Profesori, învățători, măturii”, Editura AXA”, Botoșani, 1997).

➤ „D-lui Gh. Grigoraș, Șendricean ca și mine, bun prieten de o viață, animator cultural și suflet de moldovean veritabil, cu afecțiunea autorului, Mihai Munteanu, Dorohoi, 1 nov. 1998”. (Mihai Munteanu, „Jurnalul unui elev visitor” 1945-1948), prefață de Al. Zub, Editura Quadrant-Botoșani, 1998).

➤ „Domnului profesor Gh. Grigoraș, Președintele Asociației de Prietenie Dorohoi-Herța, călduros omagiu și afecțiune sinceră din partea

autorului. *Cu justificate aprecieri pentru activitatea de bun român și de patriot pe care o susținem. (5.IV/99, Ion Gherman)*". (Prof. dr. doc. Ion Gherman, „Cartea Albă a unor vechi teritorii românești condamnate la înstrăinare”, Editura Cerna, București, 1999).

➤ „*Domnului Prof. Gh. Grigoraș, neobosit animator cultural dorohoian, energetic și plin de inițiative în toate domeniile de activitate. Cu prietenie Gh. Amarandei, 11 III 2001*”. (Gheorghe Amarandei, *Periodice dorohoiene II 1919-1944*, Editura AXA, Botoșani).

➤ „*D-lui prof. Gh. Grigoraș, cu cele mai bune gânduri în amintirea tinereții și zbuciumului nostru de-o viață. Macarie Gh., Dorohoi, 6 X 2002*”. (Gheorghe Macarie, „Barocul – artă și mentalitate în Moldova epocii lui Vasile Lupu, *Cronica*, 2005).

➤ „*Exceleței sale Domnului Consilier Gheorghe Grigoraș cu toată dragostea. Dorohoi 8 oct. 2005 Mihai Mălaimare*”. (Mihai Mălaimare, „Demisia”, Botoșani, AXA, 2005).

➤ „*Domnului Consilier Gheorghe Grigoraș – în care am regăsit un prieten al culturii! 30 aug.2006, D. Lavric*”. (Dumitru Lavric, Botoșani, „Roma diasporelor Est-Europene”, Editura Agata, Botoșani, 2006).

➤ „*Profesorului Gheorghe Grigoraș, V. Fetescu, 24 mai 2009, Șendriceni*”. (Vasile Fetescu, „Gânduri diamantine – Aforisme, cugetări, gânduri”, cu o postfață de Marinică Popescu, Editura PIM, Iași, 2008).

➤ „*Domnului profesor Gh. Grigoraș, distins slujitor al școlii și înfăptuitor de frumoase evenimente culturale, cu respectul și admirația autorului cărții despre 39 «emerități» slujitori ai școlii din Bucovina. Petru Bejinariu, 18 iulie 2010*”. (Petru Bejinariu, „Educație și identitate”, Editura Universității, Suceava, 2010).

➤ „*Distinsei familii a d-lui prof. Ghiță Grigoraș, considerații deosebite pentru locul pe care-l ocupă în istoria orașului Dorohoi, H. Holic, Iași, 16-VI-2014*”. (Haralambie Holic, „Peste culmi (Regimentele 8 Vânători, Botoșani și 29 Infanterie, Dorohoi, în Campania din 1916-1918), Editura PIM, Iași, 2014).

➤ „*3 XI 2014, Familiei Grigoraș Maria și Gheorghe, cu sentimente de prețuire pentru interesul dovedit în cunoașterea și scrierea istoriei Dorohoiului. Urări de bine! V. Coțofrei, Oana Rotaru*”. (Vasile D. Coțofrei, Oana Maria Rotariu, „Ape dezlănțuite la Dorohoi – inundațiile din 18/19 iunie 2010”, Editura PIM, Iași, 2014).

➤ „*D-lui prof. Gh. Grigoraș în memoria bunicului său, Gh. Avasiloaie, mort la Mărășești*”. (Gică Manole, „1918 anul mântuirii neamului românesc”, Botoșani, Quadrăt, 2018).

➤ „*D-lui Prof. Gheorghe Grigoraș, în a cărui personalitate sălășluiește un valoros spirit creator, mereu într-o fertilă stare de comunicare cu ființa colectivă a locului pe care continuați să-l sfințiți cu energia Dvs. luminată. Omagiu cordial și LA MULȚI ANI SFÂNTA Dvs. ZI ANIVERSARĂ de astăzi*”.

Vlăsinești, Gh. Burac, 16 aprilie 2019". (Gheorghe Burac, ...Și așa mai departe", Editura Agata, Botoșani, 2014).

➤ „21.04.2019. D-lui profesor Gheorghe Grigoraș calde aprecieri pentru inițiativele și înfăptuirile culturale. Aristide Zub” (Aristide Zub, „Vârful Câmpului vatră de lumină”, Editura PIM, Iași, 2017).

➤ „3 august 2019. D-lui profesor Gheorghe Grigoraș, personalitate recunoscută în funcția de conducere a Liceului „Grigore Ghica Voievod” dar și pentru ceea ce a făcut și face pentru afirmarea municipiului Dorohoi. Fire militantă pentru progresul învățământului și culturii, cu inițiative și participări efective. A sprijinit activitatea Inspectoratului Județean, unde subsemnatul am fost ani buni Inspector General. Să-i dorim sănătate și bucurii pe care le merită pe deplin, împreună cu familia sa. Profesor Mihai Matei”. (Mihai Matei, „A coborât un dac de pe Columnă: România în anul Marii Uniri”, Editura Quadrat, Botoșani, 2018).

NEAMȚU VASILE

Motto: „Contemporanii eminenti pot fi comparați cu acele stele strălucitoare pe care ochii le caută când răsar florile. Lumina lor ne întărește și ne înalță spiritul atunci când perfecțiunea lor se stinge”.

Născut pe mândrele plaiuri ale Șendricenilor, la 26 iulie 1938, din părinții Gheorghe și Catinca Neamțu, urmează cursurile școlii primare din satul natal - Ghilia Șendriceni, avându-l ca învățător pe inimosul Gheorghe Crihan.

Urmează apoi cursurile Școlii elementare de șapte ani din cadrul Școlii Pedagogice de învățători din Șendriceni.

Pe baza examenului de admitere, urmează și absolvă în anul 1956 Școala Pedagogică de învățători Șendriceni - Dorohoi.

Și-a început cariera didactică în septembrie 1956 la Școala de șapte ani Văculești. În anul 1957, se transferă la Școala de patru ani, Ghilia - Șendriceni.

În perioada 8 noiembrie 1957, 13 octombrie 1959, satisface stagiul militar, după care în noiembrie 1959 - 15 aprilie 1960 funcționează ca învățător la Școala de patru ani Horlăceni - Șendriceni.

La 15 aprilie 1960, este numit și funcționează ca director de Cămin cultural în comuna Lozna. La 13 septembrie 1961 se căsătorește cu profesoara